

Nog onbewust van het bestuursrechtelijk wespennest dat ik daarmee over mijzelf zou gaan afroepen, werden vanwege een eigen bescheiden bijdrage aan de energietransitie, leasecontracten met een zonnepanelen verhuurbedrijf afgesloten.

Administratief haalde ik mijzelf sedert 19 juni 2018 een fors aantal bezwaarprocedures en twee beroepsprocedures (ARN 21_4122 OB & ARN 21_4162 OB) op de hals.

Financieel werd het een investering á fond perdu: er bestaat geen recht op € 991 restitutie, maar er moet minimaal € 663 per jaar aan BTW worden betaald.

Een investering van €1.650 (verzwaring woonhuisaansluiting) blijkt onnut en er resteert een blijvende jaarlijkse kostenpost €400,76 voor de verhoogde vergoeding aan de netbeheerder.

Bij mijn poging een bijdrage aan de energietransitie te leveren werd ik geïnspireerd door "Mijnoverheid.nl":

"De Rijksoverheid stimuleert de productie van zonne-energie via subsidies en belastingvoordelen, (...). Er zijn regelingen voor (...) mensen die zonnepanelen op hun eigen dak of op een dak in de buurt willen leggen.(...). De overheid wil wel dat het aantrekkelijk blijft om zonnepanelen aan te schaffen."(einde citaat)

In onderstaand geval van belang: panelen hoeven dus niet per se op een (juridisch) 'eigen dak' te liggen. Toegelicht wordt, dat mijn woonhuis juridisch eigendom is van mijn beide kinderen.

In april 2018 werd een eerste installatie van 48 panelen geïnstalleerd, in april 2019 aangevuld met nog eens 48 panelen. Voor deze uitbreiding moest de woonhuisaansluiting á raison van € 1.650 worden verzwaaard tot 3x 63 Amp en werd de vaste jaarlijkse bijdrage aan de netwerkbeheerder verhoogd van € 801,50 naar € 1.202,26 = €400,76.

Momenteel wekken 96 panelen op jaarbasis ca 30 kWp aan zonne-energie op.

Bij de vooraf gemaakte kostenbaten analyse werd de te verwachten BTW vooraf trek op voet van de KOR regeling (€ 991 op jaarbasis) ingecalculeerd. De fiscale realiteit werd een financieel echech en een bestuursrechtelijke chaos.

Onze kleine familievennootschap, X BV, verhuurt een tiental appartementen en heeft voor deze appartementen een langlopende overeenkomst met de energieleverancier (Gazprom). Vanwege de gunstige tariefstelling werd met de eigen woningaansluiting op deze overeenkomst 'meegelift'. Voor Gazprom is er zomede slechts één wederpartij, i.c. de BV.

In een in 2018 aangevangen procedurereeks bestaat volgens de belastingdienst (privé) geen recht op BTW vooraf trek krachtens de KOR regeling op grond van een viertal argumenten, i.c.:

1. het dak weliswaar van mijn woning (die juridisch eigendom van mijn kinderen is)
2. de Gazprom facturen t.n.v. privé staan
3. de facturen privé worden betaald
4. Enige dissonant is dat het contract met de energieleverancier op naam van de BV staat.

Ter verduidelijking: de lease kosten voor een privé dak worden niét ten laste van de BV gebracht doch in rekening courant verrekend.

Volgens de belastingdienst bestaat niet alleen geen privé recht op aftrek, maar

1. werd de BV 'ondernemer voor de BTW' en moest over 2019 € 663 afdragen omdat Gazprom (de BV) €3.158 (incl. OB) crediteerde voor privé opgewekte stroom en
2. werd daarbij de BV het recht op vooraf trek geweigerd wegens "niet voldoen aan de materiële voorwaarden voor aftrek van voorbelasting" (de facturen staan niet op naam van de BV).

Op 3 november 2021 schrijft de inspecteur:

(citaat) "In de onderhavige situatie wordt echter niet aan de materiële voorwaarden voor aftrek van voorbelasting voldaan in de zin van artikel 15, lid 1 van de Wet OB, namelijk dat B.V. de afnemer is. De rechtsbetrekking is niet met X B.V. aangegaan. Ten aanzien van de huur van de zonnepanelen heeft X B.V. deze goederen / diensten niet ingekocht. De kredietovereenkomst met Zelfstroom inzake de huur van de zonnepanelen is - vanwege de eis dat de kredietovereenkomst afgesloten dient te worden met de eigenaar / eigenaren van de woning - afgesloten met de heer (...) en dus niet met X B.V. De maandelijkse huursom voor de huur van de zonnepanelen wordt bovendien ook niet door X B.V. betaald. Deze wordt betaald vanuit het bankrekeningnummer (...) aan Zelfstroom. Dit bankrekeningnummer staat op naam van u en uw kinderen, mevrouw (...) en de heer (...)"

"Derhalve ben ik voornemens om een naheffingsaanslag omzetbelasting over het jaar 2019 op te leggen voor een bedrag ad € 663. U ontvangt voor deze nieuwe naheffingsaanslag omzetbelasting een afzonderlijke aankondiging. (einde citaat).

Het wordt nog interessanter: twee jaar eerder, op 7 oktober 2019 bevestigde de fiscus nog, dat Ternessa als **niet-aangifteplichtige ondernemer** geregistreerd staat doch legt desondanks op 24 april 2021 een BTW navordering over 2020 van € 20.668 op (met inbegrip van € 68 boete omdat de BV 'geen aangifte had gedaan'.)

Op 13 juli 2021 vond zelfs de inspecteur € 20.668 'wat veel', vernietigde de aanslag, handhaafde de boete want 'er was immers geen aangifte gedaan' en kondigde een (nog steeds te ontvangen) nieuwe aanslag aan, op voet van een schatting gebaseerd op het aantal zonnepanelen.

Om mijzelf niet op toekomstige vermijdbare kosten te jagen is het zaak om niet langer door de belastingdienst als leverancier te kunnen worden aangemerkt, waartoe de beëindiging van de levering fiscaal bewijsbaar moet worden gestaakt en gestaakt gehouden.

De enige manier om dit (bewijsbaar) te doen is de volledige ontmanteling van beide installaties, hetgeen betekent dat de overeenkomsten met de verhuurder van de zonnepanelen zullen moeten worden afgekocht (afkoopsommen onbekend).

Wat na ontmanteling resteert zijn de achteraf nodeloos gebleken investering van de verzwaren van de elektriciteitsaansluiting van 3 x 35 Ampère naar 3 x 63 (€ 1.605,04) en de daarmee verbonden jaarlijks terugkerende blijvende verhoging van de transportvergoeding aan de netwerkbeheerder van € 400,76 waar geen opbrengst meer tegenover staat. Daarbij komt nog een afkoopsom voor de langjarige huurcontracten van de panelen.

Enig lichtpunt daarbij is, de aan Zelfstroom verschuldigd te worden afkoopsom ten laste van het bedrijfsresultaat van de BV zal worden gebracht (conform de Engelse wijsheid "to rob Peter, to pay off Paul") hetgeen onvermijdelijk een nieuw fiscaal geschil zal ontlokken.

Resumerende:

Het fiscale aspect: de installaties liggen op 'mijn' woonhuis, de rekeningen staan t.n.v. privé en worden privé betaald. Slechts het contract staat op naam van de BV.

Resultaat volgens fiscus: ; privé geen recht op de KOR, BV wel afdracht verplichting, geen aftrek.

Economisch effect: vóór de installaties werd slechts de energieleverancier betaald. Thans dient te worden betaald aan:

Van Gazprom werd (gesaldeerd) retour ontvangen in 2019 € 3.158 (incl. BTW € 4.710,72),

Daar tegenover staan de meerkosten in 2019

- a. de verhuurder van de zonnepanelen (€ 5.712 incl BTW)
- b. de fiscus (**minimaal** € 663 per jaar)
- c. de netbeheerder (€ 400,76 meer dan met kleinere aansluiting).

Totaal € 6.781,76

De kern van dit geschil is echter breder, namelijk dat de toepassing van de Wet OB het individuele geval overstijgt doordat publieke belangen in het geding zijn.

In onderdeel D van het inmiddels roemruchte Urgenda-vonnis van de Haagse rechtbank baseerde de rechter zich op een divers juridisch kader:

- het VN klimaatverdrag,
- het Kyoto protocol 1997
- het Doha amendement 2012
- het Bali action plan 2007
- de Cancún agreements 2010
- de Durban decisions van 2011
- Internationale en Europese beginselen van milieurecht (voorzorgbeginsel en het preventiebeginsel)
- het VWEU
- de Emissiehandelrichtlijn
- Mededelingen van de Commissie en het EP
- de Effort Sharing decision van 2009, artikel 21 Grondwet
- de Implementatiewet EG-richtlijn handel in broeikasgasemissierechten van 30 september 2004
- en -heb oog voor humor- artikel 6:162 BW.

Naar mijn mening is veel hiervan eveneens van toepassing op een situatie waarbij een particulier, aangemoedigd door de overheid, in het milieu investeert en vervolgens op de enkele grond van een 'fiscaal technisch defect' geen subsidie krijgt doch belasting moet betalen en om financieel onheil te voorkomen, zich gedwongen ziet over te gaan tot ontmanteling van zijn installatie, waardoor ca 30 kWp aan zonne-energie verloren gaat.

Concluderend kan de propaganda "*stimulering van de productie van zonne-energie via subsidies en belastingvoordelen*", door 'Mijnoverheid.nl' in dit geval worden gekwalificeerd als misleiding, waarvoor de Duitse wet (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb; UWG) enkele duidelijker termen kent, 'Irreführung des Publikums' & 'Unlautere Anpreisung'.

Juridisch kan worden gezegd dat wat rechtmatig is, nog niet rechtvaardig hoeft te zijn. De gevolgen voor ondergetekende en/of de BV zijn onevenredig in verhouding tot het door artikel 15, lid 1 van de Wet OB, te dienen doel.

Als voorbeeld: zo heeft de ABRvS jarenlang juridische noodzaak boven kleine onvolkomenheden gesteld (de notoire 'alles of niets' benadering), om na evenzovele jaren te hebben gedwaald, als mosterd na de maaltijd in de toeslagenaffaire, ontdekt dat (in de eigen bewoordingen van de raad) "*rechtseenheid en rechtsgelijkheid geen doelen op zich zijn als de uitkomst in het individuele geval niet (meer) overtuigt*"

Afsluitend kan zonder overdrijving worden geconcludeerd dat ik op mijn leeftijd (78 jaar in 2018) en met de ervaringen en de kennis van nu, nooit aan het zonnepanelenavontuur zou zijn begonnen.

Zeker niet in het vooruitzicht van nog jarenlang over de 'BTW 2018 t/m 2020' te moeten bakkeleien met incompetente en fantasieloze ambtenaren van het soort waarin de belastingdienst schijnt te grossieren, getuige de 49.000 slachtoffers (exclusief overige gezinsleden) van alleen reeds de toeslagenaffaire (stand november 2021).